

EEN EPISODE UIT HET ROOMSCHE KER- KELIJK LEVEN TE ROTTERDAM IN 1691 DOOR MR. H. C. HAZEWINDEL

IN het begin van de 17de eeuw had Philippus Rovenius, de Vicaris Apostoliek, naast de reeds bestaande statie van de Jezuiten, te Rotterdam een tweede opgericht, door saeculiere geestelijken te bedienen. Niet lang daarna, in 1628, stichtten de Dominicanen of Predikheeren een derde statie, die hare bijeenkomsten hield in een huis aan het Steiger. Omstreeks het midden der eeuw, toen de felheid van de jaren na de Synode van Dordrecht had plaats gemaakt voor een meer verdraagzaam optreden van de Overheid en ook de Katholieken zich veiliger begonnen te voelen, stichtte elk van deze drie staties een eigen bedehuis, voorloopig nog van bescheiden afmetingen, waar zij zich voordien hadden moeten behelpen met heimelijke bijeenkomsten in particuliere huizen. Zoo kreeg de statie der Jezuiten een eigen kerk aan de Leeuwenstraat, die der Dominicanen een aan het Steiger en die van de saeculiere geestelijken een aan den Oppert, en niet lang daarna een „filiaal” op het terrein van het voormalige Cellebroedersklooster, het Paradijs genaamd, dat, aanvankelijk bediend door een kapelaan van den pastoor der Oppertsche statie, al spoedig (reeds vóór 1690) uitgroeide tot een zelfstandige gemeente.

Wijst dit alles dus op een toename van het aantal Katholieken, daartegenover stond, dat de Roomsche Kerk in Holland in die dagen het tooneel was van een machtsstrijd tusschen den te Utrecht zetelenden Vicarius Apostolicus en de Jezuiten. In Rotterdam openbaarde dit conflict zich reeds onder Rovenius in zijn hardnekkig verzet tegen uitbreiding van het aantal hunner missionarissen.

Maar na Rovenius' overlijden in 1651 wisten de Jezuiten van zijn opvolger Jacobus de la Torre een reeks van voorrechten te verkrijgen, waarbij o.a. een tweede missionaris voor hun statie te Rotterdam werd toegestaan.

Doch zijn opvolger Johannes van Neercassel was niet zoo toegevend en weigerde in 1665 zijn toestemming te geven